

ikke for tiden tiltræde de øvrige afsnit, idet lovgivningen ikke helt opfylder konventionens krav på disse områder.

Med hensyn til de afsnit, der kan ratificeres, må der dog tages *forbehold for Grønland og Færøerne*, da forholdene der er anderledes end i det øvrige Danmark.

Konventionen var, da forslaget fremsattes, ratificeret af England og Sverige.

Ved fremsættelsen af forslaget anførte *socialministeren* bl. a.:

„Da den danske lovgivning opfylder konventionens krav med hensyn til læge- og hospitalsbehandling, arbejdsløshedsunderstøttelse, aldersrente og invaliderente, er betingelserne for Danmarks ratifikation af konventionen tilstede, således at den danske regering ved ratifikationen meddeler Det internationale Arbejdsbureau, at Danmark gennemfører konventionen for disse afsnits vedkommende.

Ved at gennemføre disse afsnit af konventionen forpligter Danmark sig til at opretholde en lovgivning i overensstemmelse med konventionens mindstekrav på disse områder. Dette betyder, dels at en personkreds af en vis størrelse skal være berettiget til de pågældende ydelser, dels at periodiske ydelser skal være af en vis størrelse beregnet som en vis procentdel af en voksen mandlig ufaglært arbejders løn. Desuden stilles der i en del tilfælde krav med hensyn til ydelseernes varighed.

Hvis Danmark, efter at konventionen er ratificeret, ikke fortsat ønsker at være bundet til at overholde mindstekravene indenfor et af de områder, på hvilke konventionen er gennemført, må konventionen opsiges for dette afsnits vedkommende. En opsigelse af et afsnit kan tidligst ske efter 10 års forløb regnet fra konventionens ikrafttræden den 27. april 1955 og skal da ske med eet års varsel.

Som nævnt er mindstekravene efter konventionen på visse områder afhængige af de til enhver tid gældende lønninger for voksne ufaglærte arbejdere eller af andre faktorer, hvis størrelse fremover vi ikke kender i dag. Dette betyder, at der, da ratifikationen vil binde os for en længere årrække, kan blive tale om at foretage en ajourføring af lovgivningen på disse områder. Konventionen har her indført et helt nyt princip, idet det tidligere har været reglen, at ratifikation af Den internationale Arbejdsorganisations konventioner om sociale forhold kunne ske, når blot lovgivningen på tidspunktet for konventionens ikrafttræden svarede til konventionens krav og ikke senere forringedes.

Da det imidlertid må anses for betydningsfuldt, at Danmark i det omfang, det er muligt, giver udtryk for sin enighed i de minimumskrav, der er fastsat i konventionen, har jeg foreslået, at konventionen ratificeres og gennemføres for ovennævnte fire afsnits vedkommende.“